ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **T. C. V.,** zastoupen Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, za účasti osoby zúčastněné na řízení*:* **T. T. P.,** ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 7. 2015 č. j. CPR-1433-2/ČJ-2015-930310-C235, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 1. 10. 2015, č. j. 17 A 46/2015 – 40,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Rozsudek krajského soudu

[1] Rozsudkem ze dne 1. 10. 2015, č. j. 17 A 46/2015 - 40, zamítl Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 7. 2015, č. j. CPR-1433-2/ČJ-2015-930310-C235 (dále „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Plzeňského kraje, odboru cizinecké policie (dále „krajské ředitelství“) ze dne 12. 12. 2014, č. j. KRPP-70832-80/ČJ-2013-030022 (dále „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2

zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovenou v délce 18 měsíců. Současně byla žalobci podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci prvoinstančního rozhodnutí.

[2] Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že rozhodnutí žalované je přezkoumatelné a že žalovaná zjistila skutkový stav ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobci dostatečně.

[3] Taktéž krajský soud, stejně jako žalovaná, neshledal, že by uložené správní vyhoštění bylo nepřiměřené. Nebylo zjištěno, že by si žalobce za dobu pobytu vytvořil na území ČR pevné a sociální vazby, resp. žádné v průběhu předmětného řízení ani neuvedl. Jeho vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života s ohledem na skutečnost, že žalobce má ve své původní zemi, tedy Vietnamu, rodinu (matku, sestru, bratra a 4 děti), se kterou pravidelně komunikuje a udržuje vztahy, a s ohledem na fakt, že rodina žalobce nežila celé roky společně, jak je patrno z napadeného rozhodnutí, tudíž ani do budoucna se nejedná o novou skutečnost, která nastane po opuštění území ČR žalobcem. Krajský soud se ztotožnil s tvrzením žalované, že návrat do původní země není pro žalobce nemožný ani ze zdravotních, ani z finančních důvodů, což bylo řádně odůvodněno. Rozhodnutí o správním vyhoštění je též důvodné s ohledem na to, že žalobcova manželka byla schopna si před příjezdem do ČR zajistit povolení k pobytu za účelem podnikání, které si tak mohl opatřit i žalobce, a ne bezdůvodně spoléhat na to, že se zde jeho nelegální pobyt nějak vyřeší, na což nemá vliv ani povolený pobyt v ČR dalších členů rodiny.

[4] I délka 18 měsíců, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členský států EU, je dle krajského soudu přiměřená a zdůvodněná jednak dobou, po kterou žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, ale i pohnutkami a mírou zavinění jeho osoby. Přijaté řešení je v souladu s veřejným zájmem (§ 2 odst. 4 správního řádu) na tom, aby platné právní předpisy ČR byly dodržovány a aby se na jejím území zdržovali jen cizinci, kteří je dodržují. Zároveň se krajskému soudu jeví přiměřená i lhůta k vycestování z území ČR v délce 30 dnů, jelikož poslední řízení o správním vyhoštění žalobce bylo zahájeno dne 2. 5. 2013, což představuje dostatek času na přípravu opuštění území ČR, se kterým musel být žalobce obeznámen. Navíc dle krajského soudu nespecifikoval rozhodné skutečnosti, které mu ve vycestování brání.

[5] Dle názoru krajského soudu žalobce neprokázal, že by žalovaná pochybila při vydání rozhodnutí, ani nebylo zjištěno pochybení správního orgánu v řízení předcházejícím, k němuž by soud musel přihlédnout z úřední povinnosti, přičemž jím podaná žaloba nekonkretizuje, v čem žalovaná pochybila tak, aby byl dán zákonný důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí. Krajský soud se vyjádřil ke všem námitkám žaloby, přičemž ze všech výše uvedených důvodů neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nezákonné.

II. Kasační stížnost žalobce, vyjádření žalované a osoby zúčastněné na řízení

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy poukazuje na nesprávné posouzení otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů, neboť se soud kvalitativně relevantně nevypořádal s námitkami obsaženými v žalobě, když prakticky pouze převzal argumentaci žalovaného správního orgánu a více méně bez dalšího jeho postup a rozhodnutí aproboval.

[7] Stěžovatel prvně namítá, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s jednotlivými žalobními námitkami a odůvodnění napadeného rozsudku je nedostatečné. Neobsahuje totiž podrobné vypořádání s žalobními námitkami a pouze toliko stručně přebírá argumentaci žalovaného správního orgánu, kterou právě stěžovatel žalobou napadal, aniž by její použití soud řádně zdůvodnil. Navíc se krajský soud náležitě nezabýval skutečným stavem věci. S ohledem na toto tvrzení se stěžovatel domnívá, že krajský soud porušil své přezkumné povinnosti zejména při nedostatečném posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. V rámci této námitky stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, ohledně povinnosti soudů řádně odůvodňovat své rozsudky. Krajský soud dle stěžovatele především pochybil v přezkumu zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele a v samotné nutnosti použít toto opatření. Stěžovatel v tomto kontextu poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 As 60/2006 – 46, v němž zdejší soud konstatoval, že přezkumnou činnost nelze založit pouze na citaci právních předpisů bez bližší aplikace, čehož se krajský soud dle stěžovatele dopustil.

[8] Dále stěžovatel namítá, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s námitkou porušení zásady materiální pravdy ze strany obou správních orgánů. Stěžovatel se domnívá, že správní orgány nezjišťovaly samy ze své povinnosti i skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, ale zjišťovaly pouze okolnosti svědčící v jeho neprospěch.

[9] Stěžovatel také namítá, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s námitkou směřující proti nepřiměřenosti správních rozhodnutí ve věci jeho vyhoštění vzhledem k nutnosti jeho uložení a stanovené délce, která nebyla řádně odůvodněna.

[10] Na závěr stěžovatel namítá, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s námitkou směřující proti nepřiměřenosti napadených správních rozhodnutí co do jejich dopadu do soukromého a rodinného života stěžovatele, a to především s ohledem na dlouhou dobu jeho pobytu na území ČR a vazby soukromého a především rodinného charakteru.

[11] Ze všech těchto důvodů stěžovatel navrhuje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu.

[12] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaná uvedla, že neshledala ve svém postupu pochybení. Má za to, že postupovala v souladu s platnou právní úpravou, proto navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

[13] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti. Vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[15] K námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud uvádí, že podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech a jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností a proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, č. 244/2004 Sb. NSS nebo rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52). Dle Nejvyššího správního soudu těmto požadavkům krajský soud dostál. Skutečnost, že se krajský soud ztotožnil s tvrzeními žalované a přebral její argumentaci, ještě neznamená, že by bylo rozhodnutí nepřezkoumatelné. Krajský soud pouze neodkazoval na tvrzení žalované, ale ta tvrzení, o která opřel svoje závěry v napadeném rozsudku, přímo uvádí a odůvodňuje jejich použití. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. března 2016, č. j. 6 Azs 20/2016 – 38, *„(...) nelze nedostatkem důvodů rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS).“* Nejvyšší správní soud má za to, že žádnou z výše uvedených vad napadený rozsudek netrpí. Krajský soud náležitě zdůvodnil své závěry a uvedl, proč považuje žalobní námitky za liché. Z rozsudku je patrné, z jakého stavu krajský soud vycházel, jak zohlednil skutkové okolnosti a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu.

[16] Dále stěžovatel namítal, že se krajský soud dostatečně nevypořádal s námitkou porušení zásady materiální pravdy ze strany obou správních orgánů. Stěžovatel se domnívá, že správní orgány nezjišťovaly i samy ze své povinnosti skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, ale zjišťovaly pouze okolnosti svědčící v jeho neprospěch. Tato námitka však nemůže zakládat nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. K tomu Nejvyšší správní soud poukazuje na svůj názor vyslovený v rozsudku ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 301/2005 – 28: *„Je totiž patrné, že nenáležitým vyhodnocením námitek i pominutím vad v postupu správních orgánů stěžovatel míní stav, kdy jeho námitky (a konkrétně také námitky týkající se vad v postupu správních orgánů) nebyly vypořádány pro něj příznivě, potažmo kdy v argumentaci městského soudu shledává určité nedostatky. Takový stav ovšem nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť stěžovateli nebrání polemizovat s*

argumentací a závěry městského soudu a namítnout, proč je považuje za chybné, což také stěžovatel v kasační stížnosti činí.“ Stejně tak i v projednávaném případě nebránilo nic stěžovateli, aby zmínil a argumentoval skutečnostmi, které dle něj nebyly zjištěny, a předkládal fakta, která svědčí v jeho prospěch. Navíc nelze říci, že by byly zjišťovány správními orgány jen skutečnost svědčící v stěžovatelův neprospěch, když jako účastník řízení byla označena manželka stěžovatele paní T. T. P., která se k věci mohla vyjádřit. Existence jejich vztahu a současného společného soužití se promítla též do délky doby uloženého správního vyhoštění. Správní orgán přitom sám zjišťoval okolnosti jejich soužití.

[17] K stěžovatelově námitce, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s námitkou směřující proti nepřiměřenosti správních rozhodnutí ve věci jeho vyhoštění vzhledem k nutnosti jeho uložení a stanovení délky, která nebyla řádně odůvodněna, uvádí Nejvyšší správní soud následující. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 Azs 283/2014 - 33, *„(z)ákon o pobytu cizinců v § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. stanoví jasně, že v případě naplnění podmínek pro vyhoštění je příslušný orgán povinen toto rozhodnutí vydat. Není zde tedy prostor pro úvahu, zda řízení o správním vyhoštění zahájit, či nikoliv. Zda se následně správní vyhoštění udělí, či nikoliv, není věcí správního uvážení správního orgánu, nýbrž při naplnění zákonných podmínek jde o jeho povinnost; korekcí v tomto postupu je pak pouze ustanovení o vyloučení nepřiměřenosti takového zásahu do soukromého nebo rodinného života vyhošťované osoby (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve spojení s § 174a tohoto zákona). Ač se může zdát právní úprava zákona o pobytu cizinců příliš tvrdá, je nutno respektovat, že je právem každého státu regulovat příchod a pobyt cizinců na jeho území a stanovit pro jednotlivé pobytové režimy podmínky, kterým je cizinec povinen se podrobit. Smyslem správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců je pak snaha zamezit dalšímu pobytu cizince, který na území pobývá bez víza či bez platného povolení k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Pro správní vyhoštění je pak dostačující zjištění o neoprávněnosti pobytu; důvody, jakkoliv lidsky pochopitelné, ať již zaviněné subjektivně či nastalé nezávisle na vůli cizince, které neoprávněný pobyt způsobily, jsou v tomto ohledu bez významu (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 – 69).“* V tomto případě stěžovatel splnil zákonné podmínky pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců i s ohledem na případný zásah do jeho soukromého a rodinného života, viz dále.

[18] S citovaným závěrem Nejvyššího správního soudu se následně ztotožnil i Ústavní soud, který v nálezu ze dne 1. 4. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 493/15, konstatoval, že *„je právem každého státu regulovat příchod a pobyt cizinců na svém území. Tento názor odpovídá judikatuře Ústavního soudu (viz např. nález sp. zn. Pl. ÚS 23/11 ze dne 24. 4. 2012) i Evropského soudu pro lidská práva (viz např. rozsudek ve věci Bolat proti Rusku ze dne 5. 10. 2006 č. 14139/03, bod 81). Právu státu regulovat příchod a pobyt cizinců na svém území odpovídá i čl. 14 Listiny a čl. 2 Protokolu č. 4 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, které sice zaručují svobodu pohybu a pobytu i cizincům, avšak pouze těm, kteří na území České republiky pobývají oprávněně.“* Stěžovatel se na území České republiky ale od samého začátku pobytu nacházel nelegálně, bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu. Správní vyhoštění už mu bylo jednou uděleno, přičemž na ně nereagoval a dále nelegálně pobýval na území ČR. Přitom Ústavní soud ve stejném nálezu podotýká, že je povinností každého cizince, který má zájem pobývat na území ČR, zajistit si k tomuto pobytu

oprávnění. Je sice pravda, že se stěžovatel následně snažil o získání oprávnění k pobytu, ale uváděl při tom nepravdivé informace. O účelovosti jeho postupu ostatně vypovídá i to, že stěžovatel sám v žalobě ke krajskému soudu popsal důvody nelegálnosti svého pobytu na území ČR, zároveň však v řízení tvrdil, že si nebyl vědom absence oprávnění k pobytu. Stěžoval se ani nemůže dovolávat dosavadního dlouhého pobytu v ČR a dobré víry v jeho oprávněnost, jestliže po naprostou většinu pobytu na území ČR k němu neměl oprávnění. Žalovaná tak zohlednila závažnost protiprávního jednání stěžovatele, jeho opakovanost, jakož i další výše uvedené skutečnosti.

[19] I vzhledem k výše uvedenému a skutečnostem, že stěžovatel žil na území ČR od roku června 2004 bez pobytového oprávnění, kromě výjezdních příkazů od 17. 9. 2010 do 7. 2. 2012, že mu již bylo uděleno správní vyhoštění a jeho žádosti o oprávnění k pobytu byly zamítány, je rozhodnutí o správním vyhoštění zákonné a délka vyhoštění 18 měsíců přiměřená, i s ohledem na to, že mohla být udělena až v délce 3 let.

[20] Na závěr stěžovatel namítá, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s námitkou směřující proti nepřiměřenosti napadených správních rozhodnutí co do jejich dopadu do soukromého a rodinného života stěžovatele, a to především s ohledem na dlouhou dobu jeho pobytu na území ČR a vazby soukromého a především rodinného charakteru.

[21] Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, např. z rozsudku ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 Azs 75/2015 – 34, *„Nejvyšší správní soud vychází při hodnocení přiměřenosti uloženého správního vyhoštění především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), podle které je v konkrétních případech třeba zohlednit následující hlediska: (1) povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu, např. závažnost porušení veřejného pořádku nebo trestného činu spáchaného cizincem; (2) délku pobytu cizince v hostitelském státě; (3) dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) rodinnou situaci cizince, např. dobu trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru; (5) skutečnost, zda byl rodinný život založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizí státní příslušník pobývá v dané zemi nelegálně, a že je proto jejich rodinný život od počátku nejistý; (6) počet dětí a jejich věk; (7) rozsah, v jakém by byl soukromý nebo rodinný život cizince narušen; (8) rozsah sociálních a kulturních vazeb na hostitelský stát; (9) „imigrační historii “ dotčených osob, např. porušení imigračních pravidel v minulosti a (10) věk a zdravotní stav cizince. Všechna uvedená kritéria je třeba vždy posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku, jelikož právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Při přezkumu zásahu do práva na soukromý a rodinný život je podle judikatury ESLP nutné za pomoci principu proporcionality vyvažovat mezi zájmy cizince na jedné straně a protichůdnými veřejnými zájmy na straně druhé. Rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem společnosti na dodržování platných zákonů na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé (viz rozsudek ESLP ve věci Nunez proti Norsku, 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09; rozsudek velkého senátu ESLP ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, 3. 10. 2014, stížnost č. 12738/10, rozsudek velkého senátu ve věci Üner proti Nizozemsku, ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99 a rozsudek ESLP ve věci Khan proti Německu, 23. 4. 2015, stížnost č. 38030/12, jakož i rozsudky*

Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014 - 42, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014 - 41, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013 - 43).“

[22] Nejvyšší správní soud má za to, že jak žalovaná, tak krajský soud se dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro posouzení přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele a ztotožňuje se s jejich závěry, že rozhodnutí o správním vyhoštění v případě stěžovatele nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho práva na soukromý a rodinný život.

[23] Správní orgány a krajský soud hodnotily kulturní i společenské vazby stěžovatele v České republice, míru integrace na území i vazby na domovskou zemi. Zabývaly se i ekonomickými vazbami stěžovatele, jeho zdravotním stavem a možností celé rodiny vést rodinný život v zemi původu. Taktéž vzaly do úvahy, že stěžovatel si byl vědom svého nelegálního pobytu na území a musel tak počítat s tím, že jeho rodinné vazby se v budoucnu mohou realizovat mimo území České republiky.

[24] Stěžovatel uvedl pouze důvody zásahu do rodinného života, ale nikterak nespecifikoval důvody zásahu do soukromého života. Stěžovatel neuvedl kulturní, ekonomické nebo společenské vazby na území ČR. V řízení stěžovatel i po 11 letech strávených na území ČR požadoval tlumočníka, neboť nerozumí českému jazyku, což svědčí o nízké míře integrace stěžovatele v ČR.

[25] Jako rodinné důvody stěžovatel uvádí vztah a společné soužití s manželkou, na níž je finančně i zdravotně závislý. Krajský soud se dostatečně zabýval zdravotním stavem stěžovatele a správně zamítl tuto námitku vzhledem k možnosti léčby ve Vietnamu. Krajskému soudu nelze vytýkat, pokud zpochybnil skutečné soužití stěžovatele s manželkou, když stěžovatel v průběhu řízení svoje výpovědi ohledně společného soužití často měnil. Nejdříve existenci manželky zatajil, když tvrdil, že bydlí ve společné domácnosti se snoubenkou L. Ch. Dále tvrdil, že po příjezdu jeho manželky do ČR v roce 2007 spolu žijí ve společné domácnosti na adrese D. F. 3. Šetřením v dostupných informačních systémech PČR však bylo zjištěno, že manželka stěžovatele je na této adrese hlášena až od listopadu 2009 stejně jako žalobce, když do té doby bydleli každý jinde. Z úředního záznamu ze dne 22. 8. 2013 pak vyplývá, že majitel ubytovny potvrdil společné bydlení stěžovatele a jeho manželky na výše uvedené adrese až od 1. 8. 2010.

[26] Tvrzení stěžovatele, že zde budou žít a studovat jeho dvě mladší děti, synové, bylo uvedeno až při ústním jednání v řízení před krajským soudem. Mladší syn se nachází na území ČR až od srpna 2015 a starší syn od října 2015, tyto skutečnosti tedy nastaly až po vydání rozhodnutí napadeného správní žalobou, a proto k nim striktně vzato není důvodu přihlédnout. Nad rámec toho však je třeba poznamenat, že žádosti synů o pobyt na území ČR mohou být účelové, ve snaze následně za jejich pomoci „dohnat“ to, že stěžovatel dlouhé roky ignoroval svou povinnost legalizovat svůj pobyt na území ČR, anebo ji opustit. Řízení o správním vyhoštění stěžovatele bylo zahájeno již 12. 12. 2014 a v jeho průběhu nebyla otázka případného budoucího pobytu synů na území ČR vůbec tematizována. Nelze také opomenout, že ve Vietnamu žijí i nadále dvě starší dcery stěžovatele a jeho manželky a dále pak matka, bratr a sestra stěžovatele, se kterými stěžovatel pravidelně komunikuje, což nepopírá. Jeho zpětná integrace do země původu

tedy ani v nejmenším není nemožná a nehrozí mu tam žádné nebezpečí. Se svou rodinou může bez problémů přesídlit zpět do země původu, neboť tam má rodinné vazby a jeho manželka i děti hovoří vietnamsky. Ze spisu také vyplývá, že stěžovatel si byl vědom svého neoprávněného pobytu na území CŘ, a proto si musel být vědom možného vyhoštění ze země i tehdy, kdy opět začal bydlet se svou manželkou, a tím spíše nyní, po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, kdy do ČR následně přijeli jeho dva synové. Nejvyšší správní soud vzal při hodnocení přiměřenosti v potaz, že rodina nežije stále spolu, což má oporu i ve spise.

[27] Finančně je stěžovatel závislý na manželce, ale zároveň uvádí, že disponuje prostředky pro opuštění ČR zpět do země původu. Není známo, kde získával prostředky na živobytí do doby, než přijela manželka v roce 2007 do ČR a než spolu dle jeho tvrzení bydleli ve společné domácnosti (údajně od roku 2009, přičemž ověřeno je společné bydlení až od roku 2010). Bez oprávnění k pobytu si nemohl na území ČR obstarat legální zaměstnání ani nemohl legálně podnikat. Pokud by správní orgány zjistily, že stěžovatel zde nelegálně pracuje či provozoval samostatnou výdělečnou činnost, mohly ho vyhostit podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců až na 5 let, tedy na delší dobu než pro případ „prostého“ nelegálního pobytu. Toto tvrzení též popírá námitku stěžovatele, že by byly ve správním řízení zjišťovány jen skutečnosti svědčící v jeho neprospěch.

[28] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud i správní orgány správně posoudily, že v daném případě převážil zájem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví nad zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života. Krajský soud vzal v potaz hlediska vyplývající z judikatury ESLP, přičemž z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv je zřejmé, že právo cizince na respektování soukromého a rodinného života není bezbřehé a stát do něho může při ochraně svých zájmů zasáhnout. Krajský soud správně uvedl, že tak dlouhý nelegální pobyt na území ČR jako v případě stěžovatele a nerespektování rozhodnutí zdejších orgánů k opuštění země, narušující ochranu veřejného pořádku nedodržováním zákonů ČR, převažuje nad zájmem cizince na ochranu soukromého a rodinného života.

[29] Správní orgány i krajský soud hledaly spravedlivou rovnováhu mezi zájmem státu, aby se na jeho území zdržovali jen cizinci, kteří k tomu mají příslušné oprávnění, a zájmy cizince, tedy stěžovatele, který na území České republiky žil nelegálně, avšak má zde manželku. Spolu začali bydlet s vědomím, že stěžovatel zde nemá povolen pobyt a je zde delší dobu nelegálně. Stěžovatel má zázemí v zemi původu a s Českou republikou ho pojí pouze vztah s manželkou. Všechny tyto okolnosti braly správní orgány i krajský soud v úvahu a nijak nezpochybnily, že správní vyhoštění stěžovatele bude představovat citelný zásah do soukromého a rodinného života jeho samotného i jeho manželky. Nejvyšší správní soud zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele vyhoštěním nepopírá, avšak konstatuje, že dosahuje běžné intenzity, která je s ním z povahy věci spojena a již předpokládá i zákon o pobytu cizinců. Zároveň však tento zásah poměřil s délkou neoprávněného pobytu stěžovatele na území České republiky a ostatními zmíněnými skutečnostmi, přičemž dospěl k závěru, že v daném případě správní orgány a krajský soud správně zhodnotily, že zájmy státu převážily nad zájmy cizince. Zájem státu na vyhoštění cizince, který zde pobývá neoprávněně, nelze považovat za zanedbatelný pouze z důvodu,

že cizinec nepáchal žádnou další trestnou či jinou nezákonnou činnost. Opačný závěr by nutně vedl k tomu, že by se zákon o pobytu cizinců a z něho plynoucí omezení pobytu cizinců na území ČR stala téměř obsoletními, neboť každý cizinec, který se obecně vzato chová „slušně“, by mohl na území ČR pobývat neomezeně bez příslušného pobytového oprávnění. Zdejší soud uzavírá, že krajský soud i správní orgány správně posoudily, že v daném případě převážil zájem státu nad zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života. Své úvahy tímto směrem odůvodnily a promítly i do délky doby vyhoštění, kterou Nejvyšší správní soud neshledává s ohledem na shora uvedené nepřiměřenou.

[30] Na základě všech výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud tedy souhlasí se závěry krajského soudu a neshledal v napadeném rozsudku žádná pochybení.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji ve smyslu § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

[32] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, *(n)estanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl*. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu právo na náhradu nákladu nenáleží. Žalované žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, takže Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalované, která by jako procesně úspěšný účastník řízení o kasační stížnosti nárok na náhradu nákladů tohoto řízení zásadně měla, se tato náhrada nepřiznává.

[33] *Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil* (§ 60 odst. 5 věta první). Žádná taková povinnost nebyla osobě zúčastněné na řízení uložena, a proto soud rozhodl, že tato osoba nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. dubna 2016

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu